

Двобій

Олена Матушек

Чи життєві долаємо гори,
Чи в обхід прокладаємо шлях –
Всюди нас переслідує ворог,
Найпідступніший ворог –
Страх.
Він собі обирає мішені
По лякливих збілих очах.
Наші душі, неначе кишені,
Вивертає вік по ночах,
На прицілі його пістолета
Кожен відступ – в словах чи в ділах.
Хто
в поеті
убив
поета?
Страх!
Хто
у випробувальну годину
Крізь мовчання сургуч на вустах
Викрав з кращого друга – Людину,
Оболонку лишивши?
Страх!
Хто
в притишених кабінетах
По вознесених поверхах,
Тут і там розставляючи вето,
Всі ідеї вбиває?
Страх!
Він – столикий, і він сторукий,
Він не знає вагань і втом,
Правді він викручує руки,
Йде у наклепах – напролом.
Ні вблагати його, ні впросити,
Він глухий до найвищих слів...
Треба –
вбити його, убити,
Доки він тебе не убив.